

„Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje“ (Jv 6,37)

Ova Isusova afirmacija deo je dijaloga sa mnoštvom koje ga traži, nakon čuda obilno umnoženog hleba, i ponovo traži neki znak kako bi poverovalo u njega.

Isus otkriva da je on sâm znak Božje ljubavi; zaista, on je Sin koji je od Oca dobio misiju da prihvati i da vrati svako stvorenje u Njegov dom, a posebno svaku ljudsku ličnost, stvorenu na Njegovu sliku. Da, jer sâm Otac je već preuzeo inicijativu privlačeći sve Isusu^[1], stavljajući u srce svakoga želju za punim životom, odnosno zajedništvom sa Bogom i sa svakim bližnjim.

Zato Isus neće nikoga odbaciti, ma koliko se neko osećao udaljenim od Boga, jer je ovo volja Očeva: da se niko ne izgubi.

„Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje.“

To je zaista dobra vest: Bog svakoga neizmerno voli, njegova nežnost i milosrđe upućeni su svakom muškarcu i svakoj ženi. On je strpljiv i milostiv Otac koji čeka svakoga ko krene na put, podstaknut unutrašnjim glasom.

Često nas obuzme bolest sumnje: zašto bi me Isus prihvatio? Šta hoće od mene? Zapravo, Isus traži od nas samo da dozvolimo da nas on privlači, da oslobodimo srce od svega što ga zatrpava, da s pouzdanjem prihvatimo njegovu besplatnu ljubav.

Ali to je i poziv koji priziva našu odgovornost. Ako doživimo ovo obilje nežnosti sa Isusove strane, osećamo se podstaknuti da ga i mi prihvatimo u svakom bližnjem^[2]: muškarcu ili ženi, mladom ili starom, zdravom ili bolesnom, pripadniku naše kulture ili neke druge. I nećemo nikoga odbaciti.

„Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje.“

U Kvebeku (Kanada), hrišćanska zajednica koja živi Reč posvećena je prihvatanju mnogih porodica koje dolaze u njihovu zemlju iz mnogih delova sveta: Francuske, Egipta, Sirije, Libana, Konga... Svi su dobrodošli i pomognuti, sa mogućnošću uključivanja u društvo. To znači odgovaranje na njihova brojna pitanja, popunjavanje formulara u vezi sa statusom izbeglice ili rezidenta, koordinacija sa školom, pomoć da otkriju svoj komšiluk. Važni su i upisi na kurseve francuskog i traženje posla.

Gaj i Mišelin pišu: „Sirijska porodica koja je stigla u Kanadu bežeći od rata sreća je drugu, tek pristiglu i još uvek veoma dezorijentisanu. Putem društvenih mreža aktivirala je mrežu solidarnosti i mnogi prijatelji su im obezbedili neophodno: krevete, sofe, stolove, stolice, posuđe, odeću, knjige i igračke za decu koje spontano nude druga deca naših porodica, senzibilisani od strane svojih roditelji. Dobili su više nego što im je bilo potrebno, i zauzvrat, pomagali su drugim siromašnim porodicama u njihovoj zgradi. Desilo se da je baš tog meseca Reč života bila ova: „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!“

„Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje.“

Evo kako možemo preobraziti ovu Reč Božju u život: svedočenjem Očeve bliskosti prema svakom bližnjem, kao pojedinci i kao zajednica.

U tome nam može pomoći ova meditacija Kjare Lubik o milosrdnoj ljubavi: „[...] ljubav koja širi srce i ruke prema siromašnima, [...], onima koji su rastrzani životom, prema grešnicima koji se kaju. Ljubav koja zna da prihvati bližnjeg koji je zaveden, prijatelja, brata ili stranca, i oprosti mu nebrojeno puta. [...] Ljubav koja ne meri i koja neće biti merena. To je dobročinstvo koje je provalo obilnije, univerzalnije, konkretnije od onoga koje je duša ranije posedovala. U stvari, ona oseća kako se rađaju osećanja sličnih Isusovim, oseća kako božanske reči izranjaju na njenim usnama za one koje susreće: „Žao mi je ovog naroda“ (Mt 15,32). [...] Milosrđe je krajnji izraz dobročinstva, ono koje ga ispunjava. Milosrđe prevazilazi bol, jer on je samo u ovom životu, a ljubav opstaje i u onom sledećem. Bog više voli milost nego žrtvu”^[3].

^[1] Jv 6,44

^[2] Mt 25,45

^[3] K. Lubik, *Quando si è conosciuto il dolore (Kada se upozna bol)*, in *La dottrina spirituale*, Città Nuova, Rim 2006, str. 140-141.